

Independència

written by Xavier Martínez Gil | 15 de novembre de 2019

Hi ha un joc de taula que se'n diu *Tabú*. Es tracta d'explicar alguna cosa sense esmentar algunes paraules prohibides. Qui les diu, simplement perd. La política catalana fa temps que sembla que juga a aquest joc. I la paraula prohibida és *independència*.

Artur Mas va ser qui va posar de moda aquest joc. Les seves metàfores marineres van fer furor i les va recargolar a l'extrem per evitar la paraula prohibida. Alguna cosa ens va quedar i per això ara tothom parla del Tsunami. De fet, va ser ell mateix qui es va inventar el viscós concepte del "dret a decidir" per eludir de què realment anava la cosa, del dret a l'autodeterminació. Avui segueix passant el mateix. Es juga amb mil i una paraules per no parlar d'independència. República ha esdevingut un comodí molt recurrent. Parlar de República, així en genèric, deixa a l'aire de quina República parlem, si de l'espanyola, de la catalana o la francesa. La seva derivada de "valors republicans" serveix a la mateixa finalitat. Qui no comparteix bona part dels principis republicans? Fins i tot els monàrquics els comparteixen! *Llibertat* és un d'aquests valors republicans, concepte que és utilitzat molt ambiguament, ja que ho abasta tot, des de la llibertat dels presos fins a l'alliberament nacional, passant per la llibertat d'expressió. El mateix concepte de *procés* és d'una liquiditat espectacular i permet mantenir un permanent *statu quo* en moviment sense moure's del lloc.

Si a Catalunya som experts en la creativitat dels substantius que tapen altres substantius, a Espanya, en canvi, practiquen l'art de combinar adjectius pejoratius a substantius positius per a convertir-los en indesitjables. Així, el substantiu *referèndum* en una democràcia es fa difícil de vendre'l com quelcom negatiu. Per tant, ells afegeixen l'adjectiu *identitari*: referèndum identitari i, *voilà!*, ja el tenim

negativitzat. El mateix passa amb *nacionalisme excloent*, *CDR violents*, *escola adoctrinadora*, *catalanisme supremacista* o *manifestació tumultuosa* només per posar alguns exemples. La seva creativitat adjectivadora és infinita.

Però tornem a Catalunya i a la paraula prohibida. Quan la situació arriba al límit i apareix la paraula tabú treuen el santcristogrós: la paraula *democràcia*. “Això no va d’independència, va de democràcia”, diuen alguns a la desesperada. Però no és cert. Això va d’independència i punt. És la independència de Catalunya la que posa en escac a l’Estat espanyol i l’establishment que li dóna suport sigui aquí o allà. Això no va de democràcia, ni de llibertat, ni d’amnistia, ni de dret a l’autodeterminació si m’amoïneu. Això va d’independència. I és amb la independència quan tindrem tots els altres drets i llibertats, inclosa la dels presos polítics. I aquesta independència depèn només de nosaltres, millor dit: dels nostres polítics que implementin el mandat del 1r d’octubre i activin la declaració d’independència.